

netwerk van woede, over alle grenzen heen, een trans-nationaal gedachtengoed dat via een nieuwe lezing van de geschiedenis, ont-daan van haar clichés, tot een geëmancipeerde beweging kan leiden. Een beweging van 'niemanden' misschien, zoals Odysseus' strijd met de Cycloop; toen de Cycloop vroeg wie zijn oog had uitgestoken antwoordde Odysseus: 'Niemand'. Wanneer de Cycloop zich later bij de Goden ging beklagen dat 'Niemand' zijn oog had uitgestoken kon hij niet geholpen worden omdat de Goden meenden, dat als niemand het oog had uitgestoken, zij ook niemand konden straffen.

Jusqu'ici tout va bien, tot hier gaat alles goed.

Zo stellen we ons vandaag in Brussel op; niemand, ontevreden en met een grote wil om te bewegen. De gemeenschappelijkheid ligt in de uitgangspunten en al de rest zijn werelden van verschil, schatten van verschil zou ik moeten zeggen; olie voor vastgeroeste denkpatroontjes. Het plezier van het ont-moeten, van het niet moeten en van de drang straks samen op de scène iets te laten gebeuren, met z'n allen, niet 'hand in hand' en zonder vlag. In het besef afhankelijk te zijn van elkaar en met vertrouwen ten aanzien van ieders verantwoordelijkheid.

(En de traditie, het Theater? Dat is een hoer die gratis haar diensten aanbiedt als we dat wensen. En de normen en de wetten? Elke waarde die aan om het even welke kwaliteit werd gegeven kent zijn opponent. De omschrijving via normering van wat kwaliteit zou zijn lijkt me dan ook moralistisch.)

De verschillen hoeven niet op te lossen in elkaar. We moffelen niet weg, we laten zien wat het is hoe het is. Dat is dan ook een totaal verschillend uitgangspunt dan dat waar de integratiepolitiek van vertrekt. Integratie ver-trekt vanuit een eenzijdig standpunt; wij zijn

hier thuis, we hoeven ons dan ook niet in te laten met het begrijpen van diegenen die hier om wat voor reden dan ook naartoe zijn gekomen; zij moeten zich aanpassen. Dat is waar normen toe leiden; tot de geslotenheid van het systeem; de prikkeldraad rond de bedreigde diersoort. Protectionisme van de eigen, ge-roofde, tevredenheid. Tot eenzijdigheid waar-in het vocabularium van de politiek het zo weet te verpakken dat iemand die asiel aan-vraagt dat wel kan krijgen als hij kan bewijzen dat hij om politieke redenen voor zijn leven vreest in zijn thuisland, want democratie is toch het hoogste goed! Maar als de honger, levensvijand nummer 1, je naar hier heeft ge-dreven, heb je wel het verkeerde zeil opgezet.

economy rules the political mules

Vorig jaar krijgt de Brusselse midden-stand het op de heupen van de clochards die op de banken zitten of liggen en zie, het stads-bestuur wil prompt alle banken in de binnen-stad laten verwijderen. Wegens protest en 'te schadelijk' voor het imago komt er gelukkig niets van terecht. Dit jaar, toevallig vlak voor het toeristische hoogseizoen protesteert de middenstand tegen de bedelaars omdat die hun klanten zouden weggagen en zie hun wil wordt wet: bedelen is vanaf nu verboden in 't stad. Protest? Een beetje... Van de ene dag op de andere zijn alle bedelaars die ik zowat dagelijks ontmoet criminel geworden. Een paar zigeuners die over het nieuws hadden gehoord houden me tegen en vragen of er iets over in de krant staat. Ik zeg: 'neen, maar in Le Soir...' 'Ça coute combien un journal?'

Het is toch zo simpel vandaag voor onze bestuursvaders. Problemen? Oogt het niet lekker? Geen punt, we criminaliseren het en klaar is kees.

Zo geeft wereldwijd het kapitalisme meer en meer de politie het heft in eigen handen.

De 'Crime Bill' in Amerika, de 'Criminal Justice Bill' in Groot Brittannië zijn prachtvoor-beelden van de nieuwe aanpak: de grove bor-stel. 'The right to remain silence' vervalt, huis-zoekingsbevel wordt afgeschaft, kliklijnen operationeel gemaakt, meer gevangnissen gebouwd, de nu reeds beruchte 'three times you're out'-regel (in Amerika; drie misdrijven = levenslang)

Op die manier slaagt men er op de koop toe in de goegemeente te laten geloven dat men iets onderneemt om de veiligheid te be-vorderen. Men vertelt niet dat criminaliteit ook oorzaken heeft, dat criminaliteit ook als een vorm van opstand kan worden gezien, als een keuze waartoe men gedwongen kan worden...

jusqu'ici, tot hier

boven mijn hoofd zie ik een indrukwek-kende troepenbeweging. Ontevredenheid past niet. Als je geen wolf wil zijn, ga dan naar de schapen. Het is tijd om te kiezen. Er is een oude 'waarde' opgedisseld, een oer-oude wet uit een nooit geschreven schaamteloos boek: de wet van de sterkste!

Kan ik niet nog, of liever wil ik dan nog, nog altijd, nog langer, nog eventjes, nog een heel klein beetje langer op mijn gat blijven zitten met dat hopeloze gevoel dat al ons beter en beter wordend theater daar niets tegen vermag?

Dames en Heren, het is tijd om te bewe-gen en vergeet niet, vooraleer u uw muts een tik geeft naar welke kant ook; neem steeds uzelf als norm voor de kwaliteit van uw leven.

Er zijn er al teveel 'killed by charity'.

Willy Thomas